

Китоби Дониёл — Рақами ҳафтоду панҷ

Мувозинатҳои нубувватӣ: аз паёми Ишаъё то ваҳйҳои рӯзгори муосир

Jeff Pippenger

2024-02-08

Чунон ки Ишаъё паёмеро, ки бо шасту панҷ сол ифода шудааст (боби ҳафт, ояти ҳашт), ба пешвои шарии Ерусалим мерасонад, ӯ инро назди «майдони ҷомашӯй» ва «охири новаи ҳавзи болоӣ» ба амал меоварад, дар соли 742 то милод. Соли 742 то милод соли 1863-ро ифода мекунад, зеро Исо ҳамеша анҷомро бо ибтидо тасвир менамояд. Исёни соли 1863, дар навбати худ, қонуни якшанbero дар Иёлоти Муттаҳида ифода мекунад, зеро Исо ҳамеша анҷоми чизро бо ибтидои он чиз тасвир менамояд. Соли 1863 ибтидои калисои адвентисти Лӯдикия буд, ки ба таври қонунӣ ба қайд гирифта шуд, ва он калисо дар «зилзилаи бузург»-и қонуни якшанбе валангор гузошта мешавад. Чӣ гуна метавонад як корпоратсияе, ки тибқи қонун аз ҷониби Давлат идора мешавад (на баръакс, ки Калисо Давлатро идора кунад), дар ҳамон замоне ки ҳуди ҳамон ҳукумат ибодатро дар рӯзи ҳафтум ба таври қонунӣ манъ мекунад, нигоҳдории шанбеи рӯзи ҳафтумро ҳамчунон идома диҳад?

Дар оғоз ва анҷоми хизмати Масеҳ, Ё маъбадро пок кард. Дар поксозии аввали маъбад Масеҳ ошкор намуд, ки роҳбарон «хонаи Падари Ё»-ро ба ғори дуздон табдил дода буданд, вале дар поксозии охири маъбад Ё маълум сохт, ки «хонаи онҳо» ба ҳолати харобу партофташуда барояшон вогузошта шудааст. Исроили қадим намунаи Исроили муосир аст. Ё дар оғози Адвентизм маъбади Миллеритро барпо кард ва пок сохт, аммо дар поксозии ниҳой, яъне поксозии яксаду чилу чаҳор ҳазор, Адвентизми Лоудикия аз даҳони Ё қай карда мешавад, ва он гоҳ «хонаи онҳо» ба ҳолати харобу партофташуда вогузошта мешавад.

Ишаъё ҳангоме ки бо подшоҳ Оҳоз рӯ ба рӯ мешавад, назди саҳрои шустагар аст. Саҳрои шустагар рамзи поксозиест, ки онро Паёмовари Аҳд анҷом медиҳад, Ё ки ногаҳон ба маъбади Худ меояд ва писарони Левиро чунон ки бо «собуни шустагар» пок мекунад. Ин поксозӣ дар оғози адвентизм анҷом ёфт, ва дар охир низ боз анҷом меёбад.

Инак, Ман фиристодаи Худро мефиристам, ва ӯ роҳро пеши Ман омода хоҳад кард; ва Худованде ки шумо Ёро мечӯед, ногаҳон ба маъбади Худ хоҳад омад, яъне Фиристодаи аҳде ки шумо аз Ё лаззат мебаред: инак, Ё хоҳад омад, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Аммо кист, ки рӯзи омадани Ёро тоқат карда тавонад? ва кист, ки ҳангоми зоҳир шудани Ё истода тавонад? зеро Ё мисли оташи заргар аст, ва мисли собуни ҷомашӯён: Ва Ё ҳамчун заргар ва поккунандаи нуқра хоҳад нишаст; ва Ё писарони Левиро пок хоҳад кард, ва онҳоро мисли тилло ва нуқра соф хоҳад намуд, то ки онҳо барои Худованд ҳадияро бо адолат тақдим намоянд. Он гоҳ ҳадияи Яхудо ва Ерусалим назди Худованд мақбул хоҳад буд, мисли рӯзҳои қадим ва мисли солҳои пешин. Малаки 3:1–4.

Ишаъё бо Оҳоз, бо аломати писараш, ки номи ӯ рамзи он аст, ки дар рӯзҳои охир «боқияе хоҳад баргашт», во меҳӯрад. Боқия ҳамонҳоянд, ки «бармегарданд». Ишаъё бо подшоҳи

шарир Оҳоз дар чараёни таърихи поксозии маъбад во меҳӯрад, ки он дар таърихи миллеритӣ дар соли 1844 оғоз ёфт ва ба сабаби итоат накардан дар соли 1863 ба анҷом расонида шуд. Дар рӯзҳои охир поксозӣ таърихи мӯҳргузории саду чихилу чор ҳазор аст. Агар миллеритҳо аз инояти ошкоршудаи Худо, ки пас аз соли 1844 пайравӣ мекард, пайравӣ менамуданд, онҳо корро ба анҷом мерасониданд.

«Агар адвентистон, баъд аз ноумедии бузурги соли 1844, ба имони худ устувор мемонданд ва дар провиденияи қушодаи Худо якдилона пеш мерафтанд, паёми фариштаи сеюмро қабул намуда, онро бо қуввати Рӯҳулқудс ба ҷаҳон мавъиза мекарданд, онҳо наҷоти Худоро медиданд, Худованд бо кӯшишҳои онҳо ба таври қудратманд амал мекард, кор ба анҷом мерасид, ва Масеҳ то ин дам омада буд, то қавми Худро барои мукофоти онҳо қабул намояд. Вале дар давраи шубҳа ва ноустуворие, ки баъд аз он ноумедӣ фаро расид, бисёре аз имондорони адвентӣ аз имони худ даст кашиданд.... Ҳамин тавр кор боздошта шуд, ва ҷаҳон дар торикӣ вогузошта гардид. Агар тамоми ҷисми адвентистон бар аҳкоми Худо ва имони Исо муттаҳид мешуд, таърихи мо то чӣ андоза фарқкунанда мебуд!» Evangelism, 695.

Нокомӣ дар он ки «якдилона дар пайравӣ аз инояти ифтитоҳии Худо пеш раванд», то соли 1856 онҳоро ба ҳолати Лоодиқия овард, ва ошӯби баъдии соли 1863 оғози саргардонӣ дар биёбонро нишон дод, ки онро Исроили қадим намунавор нишон дода буд, вақте ки онҳо дар озмоиши даҳум ва ниҳони худ ноком шуданд ва он гоҳ маҳкум гардиданд, ки дар тӯли чихил соли баъдӣ дар биёбон бимиранд.

Писари Ишаё ин ваъдаро медиҳад, ки дар поксозии ниҳони маъбад дар айёми охир «бақияе боз хоҳад гашт». Ин «бозгашти» онҳо бо намунаи Ирмиё нишон дода мешавад, ки ба ӯ ваъда дода шуд: агар «бозгардад», посбони Худо хоҳад шуд. Он яксаду чилу чор ҳазор касонанд, ки аз як ноумедӣ бозгаштаанд.

Онҳое ки аз яксаду чихилу ҷаҳор ҳазор мебошанд, ноумедиро аз сар гузаронидаанд ва Парвардигори худро интизор шудаанд. Онҳо дар таърихи Миллеритӣ ба воситаи бокираҳои доно рамзӣ тасвир ёфтаанд, ва ҳам дар таърихи оғоз ва ҳам дар таърихи анҷом ду ҷӯб ба як миллат муттаҳид мешаванд, ҳангоми рехта шудани Рӯҳулқудс дар айёми Нидои Нимашаб.

Подшоҳи шарир Оҳоз роҳбарияти Яхудоро ифода мекунад, ки паёмро шунидаанд, аммо паёме, ки Ишаё пешкаш менамояд, рад мекунанд, ва бо ин амал «пешпо меҳӯранд, ва меафтанд, ва мешикананд, ва ба дом меафтанд, ва гирифта мешаванд». Онҳо ҳамон касонанд, ки «ба назди соҳибони арвоҳи ошно ва назди ҷодугароне, ки пичир-пичир мекунанд ва замзама менамоянд, мурочиат мекунанд», ки ин таҷрибаи спиритизмро ифода мекунад, ки онҳо ҳангоми пазируфтани гумроҳии қавии 2 Таслӯникиён ба он таслим мешаванд. Рад кардани паёми Ишаё аз ҷониби Оҳоз дар соли 742 то м., бо соли 1863 мувофиқат мекунад, вақте ки паёми Миллер рад карда шуд. Ишаё намунаи Миллер аст, ва паёми ҳам Ишаё ва ҳам Миллер бар «ҳафт замон» асос ёфта буд, ки нуқтаи такаюҳи худро дар ояти ҳаштум, аз боби ҳафтуми китоби Ишаё, меёбад. Писари Миллер (писари Ишаё) ҳаракати Илёсро ифода мекунад, ки дар рӯзҳои охир меояд.

Эълоне ки бар зидди Оҳоз барои радди ӯ садо дод, пешгӯии он буд, ки ӯ аз ҷониби подшоҳи шимол мағлуб хоҳад шуд, ки дар айёми охир ҳамон иттиҳоди сегонаи Руми муосир аст, ки тахти ҳукмронии папагӣ қарор дорад.

Ва Худованд боз ба ман суҳан ронда, гуфт: «Азбаски ин қавм обҳои Шилӯахро, ки оҳиста ҷорӣ мешаванд, рад мекунад ва аз Резин ва писари Рамалёху шодӣ менамояд, бинобар ин, инак, Худованд бар онҳо обҳои дарёро меоварад, қавӣ ва бисёр, яъне подшоҳи Ашшур ва тамоми ҷалоли ӯро; ва ӯ бар ҳамаи маҷроҳои худ боло хоҳад омад ва аз ҳамаи соҳилҳои худ хоҳад гузашт. Ва аз Яхудо хоҳад гузашт; туғён карда, фаро хоҳад гирифт; то ба гардан хоҳад расид; ва густариши болҳояш паҳнои замини туро пур хоҳад кард, эй Имонуил». Ишаё 8:5–8.

Ишаё бо подшоҳи шарир Аҳоз дар охири ҷӯйбори ҳавзи болоӣ мулоқот кард, ва ҳарчанд дар миёни таърихнигорон ва бостоншиносони Китоби Муқаддас нисбат ба он ки оё ҳавзи болоӣ ҳамон ҳавзе буд, ки дар замони Масех ҳавзи Силоом буд, номуайяни вучуд дорад, муҳтавои нубуввати Ишаё ҳар гуна шакро бартараф месозад, зеро Ишаё муайян мекунад, ки подшоҳи шимол бар зидди Аҳоз хоҳад омад, чунки ӯ обҳои Шилоахро, ки оромона ҷорӣ мешаванд, рад карда буд. «Шилоах» номи Аҳди Қадим барои «Силоом» дар Аҳди Ҷадид аст.

Маҳз назди ҳавзи Силоам Исо марди кӯрро шифо дод, ва подшоҳи шарир Оҳоз роҳбарияти кӯри Лаодикияро ифода мекунад, ҳам дар соли 1863 ва ҳам ҳангоми қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда, ки аз шифо ёфтан сарпечӣ мекунанд. «Шилоах» ва «Силоам» ҳар ду маънои «фиристодашуда»-ро доранд, ва паёме аз Падар ба Писар фиристода шуд, ки он гоҳ Ӯ онро ба Ҷабраил ва фариштагони муқаддас дод, то ба Ишаё бирасонанд; ва ӯ он паёмеро, ки аз осмон «фиристода» шуда буд, ба як роҳбари кӯри Лаодикия овард.

Наӯде аз ҳавзи боло, ки дар он ҷо Ишаё паёмо пешниҳод кард, он маконро ифода мекунад, ки дар он борони Рӯҳулқудс ба қавми Худо интиқол дода мешавад; чунон ки қубурҳои тиллоии рӯёи Закарё, ё нардбони хоби Яъқуб низ онро ифода мекунанд.

«Он чиро ки Худо барои мо омода кардааст, дар Закарё, бобҳои 3 ва 4, ва 4:12–14 тасвир ёфтааст: “Ва боз ҷавоб дода, ба ӯ гуфтам: Ин ду шоян зайтун, ки ба воситаи ду лӯлаи тиллоӣ рағғани тиллоиро аз худ ҷорӣ мекунанд, чиستانд? Ва ӯ ҷавоб дода, ба ман гуфт: Оё намедонӣ, ки инҳо чиستانд? Ва ман гуфтам: Не, эй хоҷаи ман. Пас ӯ гуфт: Инҳо он ду тадҳиншуда ҳастанд, ки назди Худованди тамоми замин меистанд.”»

«Худованд аз ҳамаи васоил пур аст. Ӯ ҳеҷ камбудии имконот надорад. Аз сабаби камии имони мо, заминӣ будани мо, суҳанони беарзиши мо, беимонии мо, ки дар гуфтугӯи мо зоҳир мегардад, сояҳои торик гирди мо ҷамъ мешаванд. Масех дар суҳан ё дар хислат ҳамчун Он Касе ки саросар дилрабо аст ва баргузидатар аз даҳ ҳазор аст, ошкор карда намешавад. Вақте ки ҷон қонеъ мешавад, ки худро ба сӯи беҳудагӣ боло барад, Рӯҳи Худованд барои он кам қоре карда метавонад. Диди кӯтоҳбини мо сояро мебинад, аммо ҷалолеро, ки фаротар аз он аст, дида наметавонад. Фариштагон ҷор бодро нигоҳ доштаанд, ки ҳамчун аспӣ хашмгин тасвир шудаанд, ки мепоҳад аз банд раҳо шавад ва бар рӯи тамоми замин тохта гузарад ва дар роҳи худ харобӣ ва марг оварад.»

«Оё мо дар худӣ лаби ҷаҳони абадӣ хоб хоҳем монд? Оё мо кунд ва сард ва мурда хоҳем буд? Эй кош, дар калисоҳои мо Рӯҳ ва нафаси Худо ба қавми Ё дамида мешуд, то онҳо бар пойҳои худ истода, зинда мегардиданд. Мо бояд бубинем, ки роҳ танг аст ва дарвоза низ танг. Аммо ҳангоме ки мо аз он дарвозаи танг мегузарем, фароҳии он ҳадду канор надорад». Manuscript Releases, volume 20, 216, 217.

«равғани тиллоӣ» паёмҳои Рӯҳи Худост, ки аз ҳавзи болоӣ тавассути маҷроӣ фуруд меояд, ки он ду кубури тиллоӣ аст, яъне ду шохиди Китоби Муқаддас ва Рӯҳи Нубувват, ё Аҳди Қадим ва Аҳди Қадид, ё шариат ва анбиё, ё Мусо ва Илос.

«Тадҳиншудагоне, ки назди Худованди тамоми замин меистанд, ҳамон мақомро доранд, ки як замон ба Шайтон ҳамчун карруби сояфкан дода шуда буд. Ба воситаи мавҷудоти муқаддасе, ки тахти Ёро ихота мекунанд, Худованд бо сокинони замин пайваста иртиботро нигоҳ медорад. Равғани тиллоӣ файзеро ифода мекунад, ки ба воситаи он Худо ҷароғҳои имондоронро таъмин менамояд, то онҳо сушт нашуда, ҳомӯш нагарданд. Агар ин равғани муқаддас аз осмон дар паёмҳои Рӯҳи Худо рехта наmeshуд, қувваҳои шарорат бар одамон комилан ҳукмронӣ мекарданд.»

«Вақте ки мо паёмҳоро, ки Ё ба мо мефиристад, қабул намекунем, Худо беҳурмат карда мешавад. Бо ин мо равғани тиллоиро, ки Ё меҳост ба ҷонҳои мо бирезад, то ба онҳое ки дар торикӣ ҳастанд расонида шавад, рад менамоем. Вақте ки нидо баланд гардад: “Инак, домод меояд; барои пешвоз гирифтани Ё берун оед,” онҳое ки равғани муқаддасро қабул накардаанд ва файзи Масеҳро дар дилҳои худ гиромӣ надоштаанд, хоҳанд ёфт, чунон ки бокирагони нодон ёфтанд, ки барои пешвози Худованди худ омода нестанд. Онҳо дар худ қудрате надоранд, ки равғанро ба даст оваранд, ва ҳаёти онҳо барбод меравад. Аммо агар Рӯҳи Муқаддаси Худо талаб карда шавад, агар мо, чунон ки Мусо илтиҷо кард, бигӯем: “Қалоли Худро ба ман нишон деҳ,” муҳаббати Худо дар дилҳои мо рехта хоҳад шуд. Ба воситаи кубурҳои тиллоӣ, равғани тиллоӣ ба мо расонда хоҳад шуд. “На бо қувва, ва на бо қудрат, балки бо Рӯҳи Ман, меғӯяд Худованди лашкарҳо.” Бо қабул кардани шуоҳҳои дурахшони Офтоби Адолат, фарзандони Худо чун ҷароғҳо дар ҷаҳон медурахшанд». Review and Herald, July 20, 1897.

Паёме, ки Оҳоз рад мекард, ҳамон паёми Нидои Нимаи Шаб буд, ки агар роҳбарияти Лаодикия паёмро ба Лаодикия, ки дар соли 1856 ба онҳо «фиристода» шуда буд, қабул менамуд, ба омадани дуҷуми Масеҳ ба авҷи худ мерасид. Он паём он гоҳ ба нидои баланд табдил меёфт, ва қавми Худо корро ба анҷом мерасониданд ва дар осоиш мебуданд. Аммо ба ҷои ин, онҳо ба қайе, ки аз он раҳо ёфта буданд, бозгаштанд.

Ишаё ва Оҳоз ҳамчун онҳое тасвир шудаанд, ки дар раванди поксозӣ дар саҳрои шустагар қарор доранд, ки онро Паёмовари Аҳд дар боби сеюми Малоқӣ ба анҷом мерасонад. Онҳо ба таври рамзӣ дар он ҷое қарор доранд, ки дар рӯёи Закариё «равған» (паём) рехта мешавад, ва дар айёми охир, паёми Ишаё ба Оҳоз паёми Ислои дар Войи сеюм аст; он паёми таърихи пинҳонии ҳафт раъд аст; он паём аст, ки ҳаштум аз ҳафт аст; он паёми тоқзор аст; он паёми «Ҳақиқат» аст, ки ҳамаи инҳо унсурҳои Ваҳйи Исои Масеҳ мебошанд, ки дар айёми охир он поксозиро ба вучуд меоварад, ки бо саҳрои шустагар муаррифӣ шудааст.

Он ҳамчунин паёми «хафт замон» буд ва ҳаст, ки аз санги бунёдии Миллер ба санги сари гӯша табдил меёбад, зеро он аввалин ҳақиқат буд, ва бинобар ин бояд охирин ҳақиқат низ бошад. Соли 1863 анҷоми чараёни поксозиро нишон дод, ки бо омадани фариштаи сеюм дар 22 октябри 1844 оғоз ёфта, ва дар ниҳоят дар соли 1856 ба нури «хафт замон» расид. Дар соли 1844 нури ду ҳазору сесад сол оғозиеро нишон дод, ки ба анҷоми бурд, ки бо ду ҳазору панҷсаду бист сол ишора гардида буд. Бо вучуди ин, кӯрии Лаодикия дар оғоз ва анҷом аз дидани робитаи ин ду рӯё сар мепечад. Соли 1863 анҷоми чараёни поксозиро ифода мекунад, ки ҳамеша ҳангоми муҳркушо шудани як паём ба вукӯ меояд, ва паёми фариштаи сеюм дар 22 октябри 1844 муҳркушо гардид.

Нури фариштаи сеюм, ки дар соли 1844 кушода карда шуд, нури ягона набуд; он чизе буд, ки хоҳар Уайт онро «нури пешрави фариштаи сеюм» меномад. Нури пешрави фариштаи сеюм дар соли 1844 оғоз ёфт ва то баста шудани муҳлати имтиҳон пеш меравад; аммо ҳангоме ки он бори аввал омад ва ҳангоме ки дар ниҳоят ба анҷом мерасад, барои фариштаи сеюм давраи мушаххаси озмоиш вучуд дорад. Он давраҳои озмоиш, ҳам дар оғоз ва ҳам дар анҷом, ҳамчунин раванди санҷишро ифода мекунад, ки Дониёл онро «афзоиши дониш» тасвир мекунад, ва он низ ҳамон нури пешрави фариштаи сеюм аст.

Раванди имтиҳон дар оғоз соли 1844 сар шуд, ва нури пешраванда дар дониш афзоиш ёфт, то он ки дар соли 1856 ба анҷоми худ расид. Нури ибтидоӣ ва нури анҷоми давраи имтиҳон ҳамон ду рӯёи боби ҳаштуми Дониёл, оятҳои сздаҳ ва чордаҳ мебошанд, ки таҳкурси ва сутуни марказии адвентизмро ифода мекунад.

Давраи санҷиши фариштаи аввал 11 августи соли 1840 оғоз ёфта, бо ноумедии аввал 19 апрели соли 1844 ба поён расид. Сипас давраи санҷиши фариштаи дуюм оғоз ёфт ва то 22 октябри соли 1844 идома кард. Дар он лаҳза фариштаи сеюм омад ва давраи санҷиши фариштаи сеюм то замоне идома ёфт, ки адвентизми Лоудикия нури фариштаи сеюмро дар соли 1863 рад кард.

Давраи имтиҳони фариштаи сеюм барои адвентизми миллери оғоз ва анҷом дошт, ва оғозу анҷом бояд як чизро ифода намоянд, зеро Исо ҳамеша анҷоми чизро бо оғози он тасвир мекунад. Ифтиҳои нури пешравандаи фариштаи сеюм нури зухур буд (рӯёи «march»), дар ояти чордахуми боби ҳаштуми Дониёл. Анҷоми нури пешравандаи фариштаи сеюм нури поймол шудани макдас ва лашкар буд (рӯёи «chazon»), дар ояти сздаҳум. Ин ду рӯё аз лиҳози нубувватӣ ба ҳам печидаанд.

Пас дар рӯзи даҳуми моҳи ҳафтум карнаи юбилейро ба садо даровар; дар рӯзи кафорат шумо карнаро дар тамоми замини худ ба садо дароред. Ибодат 25:9.

Карнае, ки мебоист дар Рӯзи Каффора садо меод, ки он 22 октябри соли 1844 буд, карнаи Юбилей буд, ки давраи мукаддаси ҳафтсоларо ифода мекунад ва чамъан ба ду ҳазору панҷсаду бист рӯз мерасад. Худованд ният дошт, ки Исроили қадимро бевосита ба Замини Мавҷуд дароварад, аммо исёни онҳо монеъи амалӣ шудани ин гардид. Худованд ният дошт, ки Исроили муосирро низ бевосита ба Замини Мавҷуд дароварад, аммо исён монеъи ин гардид. Агар Исроили муосир ба нури пешравандаи фариштаи сеюм итоат мекард, онҳо

чаҳонро огоҳ менамуданд ва Худованд зиёда аз сад сол пеш бозмегашт.

Барои он ки ин воқеъ гардад, Худованд мебоист дар миёни миллериҳо як дигаргунӣ ба амал меовард, ва ин дигаргунӣ дар Навиштаҳои Муқаддас ҳамчун сирри Худо муайян шудааст. Агар адвентизм аз паси нури афзоидаи фариштаи сеюм мерафт, он гоҳ карнаи Юбилей то ба охир садо меод, зеро маҳз дар рӯзҳои карнаи ҳафтум садо медиҳад, сирри Худо ба анҷом мерасад. Дар Ваҳй боби даҳум, он карна, ки карнаи Юбилей аст ва ҳамчунин карнаи войи сеюм, 22 октябри соли 1844 ба садо даромадан оғоз кард.

Ва он фариштае ки дидам бар баҳр ва бар замин истода буд, дасти худро ба осмон бардошт, ва ба номи Ў, ки то абадулобод зинда аст, ки осмон ва он чиро, ки дар он аст, ва замин ва он чиро, ки дар он аст, ва баҳр ва он чиро, ки дар он аст, офарид, қасам ёд кард, ки дигар вақт нахоҳад буд; балки дар айёми овози фариштаи ҳафтум, ҳангоме ки ў ба навохтан оғоз намояд, сирри Худо ба анҷом хоҳад расид, чунон ки Ў ба бандогони Худ — анбиё — башорат дода буд. Ваҳй 10:5–7.

Раванди поксозии озмоишӣ, ки 22 октябри соли 1844 оғоз ёфт ва нури пешрави фариштаи сеюм буд, бо нури Дониёл, боби ҳаштум, ояти чордаҳум оғоз гардид, ва бо нури Дониёл, боби ҳаштум, ояти сздаҳум ба анҷом расид. Он бо ҷавоби ояти чордаҳум оғоз ёфт, ва бо саволи ояти сздаҳум ба поён расид.

Он нуздаҳ сол бо расидани паёми ҳушдордиҳандаи Ишаё ба Оҳоз, подшоҳи Яҳуди воқеъ, дар замони ҷанги шаҳрвандӣ миёни шимол ва ҷануб, рамзан нишон дода шуда буданд. Он нуздаҳ сол бо он анҷом ёфтанд, ки подшоҳи шимол Исроилро ба асорат бурд. Он нуздаҳ сол расидани фариштаи сеюмро дар соли 1844, то исёни соли 1863, рамзан ифода мекарданд. Нури пешравандаи фариштаи сеюм бо паёми Ишаё намояндагӣ шуда буд.

Рад намудани он нури пешрав ба ҳаракати Миллериҳои хотима бахшид, ва дар он давраи озмоишӣ Ҳаракати Миллериҳои Филадельфия ба Калисои Лоодиқия гузариш кард. Нуздаҳ сола, ки соли 742 то милод оғоз ёфтанд, ва нуздаҳ сола, ки соли 1844 оғоз ёфтанд, ҳар ду раванди озмоиш ва поксозиро дар айёми охир ифода мекунанд, яъне он давраи ниҳирии озмоиши нури пешрави фариштаи сеюм мебошанд.

Дар он раванди ниҳирии озмоиш сирри Худо ба анҷом хоҳад расид. Яксаду чилу чор ҳазор қасонанд, ки интизор мешаванд, бозмегарданд ва муҳр зада мешаванд.

Шаҳодатро бибанд, шариатро дар миёни шогирдони ман мӯҳр намо. Ва ман Худовандро интизор хоҳам шуд, ки рӯи Худо аз хонадони Яқуб пинҳон медорад, ва ба Ў умед хоҳам баст. Инак, ман ва фарзандоне ки Худованд ба ман додааст, барои аломатҳо ва барои аҷоибҳо дар Исроил аз ҷониби Худованди лашкарҳо ҳастем, ки дар кӯҳи Сион сокин аст. Ишаё 8:16–18.

Давраи озмоишии анҷомбахши нури пешравандаи фариштаи сеюм дар рӯзҳои охир, аз ҳамаи ҷо оғоз ёфт, ки давраи озмоишии ибтидоӣ оғоз ёфта буд. Он замоне оғоз ёфт, ки Исо дасти Худо сӯи осмон бардошт ва эълон намуд: «ки дигар вақт нахоҳад буд». Ин эълония 22 октябри соли 1844 ба вуқӯъ пайваست, вақте ки карнаи ҳафтум, дар анҷоми давраи

муқаддаси ҳафтгона, Юбилейро эълон кард. Давраи ҳафтсола, ки ҳафт бор такрор мешуд, ба маънои аслии чихилу нух сол, ё ду ҳазору панҷсаду бист рӯз буд.

Соли 1989 дар ҳаракати саду чихилу чаҳор ҳазор «замони поён»-ро нишон медиҳад, ва соли 1989 анҷоми яксаду бисту шаш солро, ки аз исёни соли 1863 оғоз ёфта буданд, нишон медиҳад. Ҳаракати саду чихилу чаҳор ҳазор дар «замони поён» бо рамзи «ҳафт замон» оғоз ёфт, зеро яксаду бисту шаш ушри як ҳазору дусаду шаст аст, ки он, дар навбати худ, нисфи ду ҳазору панҷсаду бист мебошад.

Исо ҳамеша анҷоми чизеро бо оғози чизе ифода мекунад, ва оғози ҳаракати яксаду чихилу чаҳор ҳазор бо рамзи «ҳафт замон» нишон дода шуд, ҳамон тавре ки дар анҷоми ин ҳаракат низ чунин аст. Айёми садо додани фариштаи ҳафтум, вақте ки сирри Худо ба анҷом мерасад, дар поёни сеюним рӯзи боби ёздаҳуми Ваҳй оғоз ёфт. Карнаи Ҳафтум, ки ҳамчунин Вояи сеюм аст, нотаи дуҷоми худро 7 октябри соли 2023 садо дод, ва сирри Худо ҳоло, чунон ки «ба бандাগони худ — пайғамбарон — эълон кардааст», ба анҷом мерасад. Анҷоми ҳаракат бо рамзи «ҳафт замон» нишон дода мешавад, чунон ки оғози ҳамин ҳаракати айни ҳамон тавр нишон дода шуда буд.

Дар замони поён, дар соли 1798, «ҳафт замон»-и ғазоби Худо бар подшоҳии шимолӣ ба анҷом расид, ва дар поёни ҳаракати миллерчиён, рад кардани ҳақиқатҳое, ки бо «ҳафт замон» вобаста буданд, исёни соли 1863-ро нишон дод. Исо ҳамеша анҷоми чизеро бо ибтидои чизе тасвир мекунад, ва ҳаракати фариштаи аввал (миллерчиён) ҳаракати фариштаи сеюмро (саду чилу чаҳор ҳазорро) тасвир мекунад. Ҳар ду ҳаракат бо «ҳафт замон» оғоз меёбанд ва бо «ҳафт замон» ба анҷом мерасанд. Ин чизҳоро бофта бароварда намешавад.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Онҳое ки дар мақомҳои масъул қарор доранд, набояд ба принципҳои худписандона ва исрофкоронаи ҷаҳон рӯй оваранд, зеро онҳо инро наметавонанд ба худ раво бинанд; ва агар ҳам метавонистанд, принципҳои ба Масеҳмонанд инро иҷозат намедоданд. Таълими фаровон бояд дода шавад. “Ў донишро ба кӣ хоҳад омӯхт? Ва фаҳмиши таълимиро ба кӣ хоҳад фаҳмонд? Ба онҳое ки аз шир чудо шудаанд ва аз пистонҳо дур кашида шудаанд. Зеро ҳукм бояд бар ҳукм бошад, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо, ва андаке он ҷо.” Ҳамин тавр каломи Худованд бояд бо сабр назди кӯдакон оварда шавад ва аз ҷониби падару модароне ки ба каломи Худо имон доранд, ҳамеша пеши назари онҳо нигоҳ дошта шавад. “Зеро Ў бо лабони лакнатдор ва бо забони дигар ба ин қавм суҳан хоҳад гуфт. Ба онҳое ки Ў гуфт: Ин аст оромие ки бо он метавонед хастаро ором диҳед; ва ин аст тароват; вале онҳо нахостанд бишнаванд. Аммо каломи Худованд барои онҳо ҳукм бар ҳукм, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо, ва андаке он ҷо шуд; то ки онҳо бираванд, ва ба қафо афтанд, ва шикаста шаванд, ва ба дом афтанд, ва гирифта шаванд.” Чаро? — зеро онҳо ба каломи Худованд, ки назди онҳо омада буд, гӯш надоданд.»

«Ин маънои онро дорад, ки касоне, ки таълим нагирифтаанд, вале ҳикмати худро азиз доштаанд ва интиҳоб кардаанд, ки мувофиқи андешаҳои худ амал кунанд. Худованд ба инҳо озмоиш медиҳад, то ё мавқеи худро гирифта, машварати Ёро пайравӣ кунанд, ё сарпечӣ намуда, мувофиқи андешаҳои худ амал намоянд; ва он гоҳ Худованд онҳоро ба натиҷаи ҳатмӣ волеғузорад. Дар ҳамаи роҳҳои мо, дар тамоми хизмати мо ба Худо, Ё ба мо меғӯяд: “Дили худро ба Ман бидеҳ.” Он чизе ки Худо меҳоҳад, рӯҳи фуроҳтан ва таълимпазир аст. Он чи ба дуо бартарии онро мебахшад, ҳамин аст, ки он аз дили меҳрубон ва итоаткор бармеояд.»

«Худо аз қавми Худ чизҳои муайянеро талаб мекунад; агар онҳо гӯянд: ман дили худро барои анҷом додани ин кор намедихам, Худованд онҳоро дар он доварии ба гумони худ хирадмандонаи эшон, вале бе ҳикмати осмонӣ, пеш меравад, то он даме ки ин оят [Ишаё 28:13] ба иҷро расад. Шумо набояд бигӯед: ман роҳнамоии Худовандро то ҳақде пайравӣ хоҳам кард, ки бо доварии ман мувофиқат мекунад, ва баъд ба ақидаҳои худ маҳкам ҳаспед ва аз он ки ба шабоҳати Худованд шакл дода шавед, саркашӣ намоед. Бигзор ин савол дода шавад: Оё ин иродаи Худованд аст? на, Оё ин ақида ё доварии — аст?» Testimonies to Ministers, 419.